

[Hans Thyge Jacobsen.]

kratiske Parti fremsatte i sit Forslag til Beslutning, var det ikke den 31. Januar i Aar? Fra Punkt til Punkt er det en Imødekommen af de deri fremsatte principielle Ønsker, fra Punkt til Punkt! Og saa kan man diskutere om lidt mere eller lidt mindre, men det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen gav jo i sin Tale her klart og tydeligt Udtryk for sin Forstaaelse af, at der er finansielle Hensyn at tage, og det glæder mig overordentligt at konstatere, at det ærede Medlem — jeg ønsker at udtrykke mig uden *rancune* — gør os andre opmærksom paa, at der jo er en Grænse for Aldersrenten, nemlig den, at Aldersrenten ikke maa overstige, hvad man kan opnaa i Arbejdsindtægt, medens man arbejder. Jeg synes, det er ganske overordentlig forjæstfuldt, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen slaar dette fast saa stærkt, som han gør, for med denne Erkendelse kan vi saa formentlig i Fremtiden blive fri for at betragte Alderdomslovgivningen som en Velgørenhedslovgivning.

Der er altsaa en Grænse, men naar dette er Tilfældet, maa jeg beklage, at det ikke er lykkedes for det ærede Medlem og hans Parti at finde sammen med os andre i den effektive Forbedring af Rentemodtagernes Kaar, som her faktisk finder Sted. Den forskrækkelige Kommunistforskrækkelse, som det ærede Medlem og hans Parti stadig lider under, burde dog snart tage af; navnlig naar man ser Ændringsforslag som dem, det kommunistiske Parti har fremsat, og sammenligner dem med de Forslag, Flertalspartierne har stillet, og dem, det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen og hans Parti har fremsat, kommer man i Tanker om det, som den gamle Filosof professor sagde, naar han skulde lære os Logik: Hvad er højest, Rundetaarn eller et Tordenskrald? Der er jo ikke nogen som helst Mulighed for, at vi kan mødes, og jeg synes det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen skulde have været klar over, til hvilken Side han skal holde i denne Sag. Men der er ikke noget at gøre ved det; det ærede Medlem og hans Parti har valgt at komme med en Mindretalsindstilling og med en Række Ændringsforslag, som vi desværre altsaa bliver nødt til at stemme imod. Jeg beklager, at der ikke har kunnet skabes en større Samling, at end ikke det socialdemokratiske Parti har villet være med i Samlingen omkring den virkelige Forbedring for Rentemodtagerne, som her finder Sted.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen talte om, at der inden for vort Parti og inden

for andre Partier var sket en Udvikling i Tænkemaaden i de senere Aar, paa hvilken den socialdemokratiske Agitation kunde bygge videre. Ja vel, vi skal ikke strides om ingenting, og det er saa ligetil, at der inden for vore Rækker har fundet en Udvikling Sted i Aarenes Løb; fra de Hjem, hvorfra vi henter vor Tilslutning, kommer der ogsaa gamle, som er henvist til den offentlige Alderdomsforsørgelse; det er meget faa Medborgere her i Landet i Dag, som kan tillade sig at se bort fra Muligheden, ja, endog Nødvendigheden af at faa Del i den offentlige Alderdomsforsorg. Saa lad os ikke strides om den Ting. Ogsaa vi fra vor Side har i Dag en levende Interesse i, at der udbygges her i vort Samfund en saa god Alderdomsforsørgelse, som vi overhovedet kan afstedkomme. Men naar den socialdemokratiske Agitation dog ikke drejer sig om mere end 50 Mill. Kr. — jeg gentager, at 50 Mill. Kr. er mange Penge ogsaa i denne Relation — og vi kan tale med hverandre, saa maa jeg beklage, at vi ikke har kunnet finde hinanden.

Det ærede Medlem var inde paa Betragtninger om Ufuldkommenheden af de Oplysninger, der har foreligget for Udvalget vedrørende Leveomkostningerne i de forskellige Kommunegrupper. Det er rigtigt at vi ikke har faaet udtømmende Oplysninger om Leveomkostningerne i Landkommunerne, men man maa erindre, at i den højtærede Arbejds- og Socialministers Forslag var netop af denne Grund Satsen for Landkommunerne sat i Underkanten. Jeg ved nok, at jeg under første Behandling udtrykte min Tvivl om, hvorvidt Tallet 72 var rigtigt, om det nu ikke var sat lidt for højt, for naar man har en Venstreminister, har man altid en Tilbøjelighed til at tænke, at han tager sig mest af Landkommunerne. Men jeg maa tilstaa, at efter de Oplysninger, vi har faaet, er Tallet 72 et Tal i Underkanten, og det forstod jeg ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen erkendte. Derpaa vendte det ærede Medlem sig imidlertid til et Angreb paa Tallet 85 for Købstadskommunernes Vedkommende, og det ved vi fra tilgrundliggende Materiale burde være 88. Men naar Forholdet skal vedligeholdes imellem Landkommuner, Bykommuner og Hovedstadskommuner, kan jeg ikke se, at vi har kunnet komme længere i denne Omgang. Først naar det fuldt udtømmende statistiske Materiale foreligger, kan jeg se Mulighed for at naa frem til de helt rigtige Fordelingstal imellem Kommunegrupperne. Men ogsaa dette Spørgsmaal maa komme til Behandling i Kommissionen, som vi nu